

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๒/๒๕๕๔

เรื่องพิจารณาที่ ๖๖/๒๕๕๑

วันที่ ๒๕ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๔

เรื่อง ศาลจังหวัดสมุทรสาครส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นายกิตติชัย สุภจันทร์สุข ที่ ๑ และนางสาวสุคาทิพย์ มณีเกษมสุข ที่ ๒) เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ กรณีพระราชกำหนดบรรษัท บริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๖ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๑ หรือไม่

ศาลจังหวัดสมุทรสาครส่งคำโต้แย้งของจำเลยเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ ข้อเท็จจริงตามคำร้องและ เอกสารประกอบ สรุปได้ดังนี้

บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย เป็นโจทก์ยื่นฟ้องนายกิตติชัย สุภจันทร์สุข และนางสาวสุคาทิพย์ มณีเกษมสุข เป็นจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ต่อศาลจังหวัดสมุทรสาครว่า โจทก์เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดิน พร้อมสิ่งปลูกสร้างบนที่ดินมีโฉนด ๓ แปลง คือ โฉนดที่ดินเลขที่ ๕๓๕๔๕, เลขที่ ๔๕๑๐๒ และ

- ๒ -

เลขที่ ๕๐๒๑๗ ตำบลอ้อมน้อย อำเภอกะทู้ม่วน (ตลาดใหม่) จังหวัดสมุทรสาคร (นครไชยศรี) โดยได้มาจากการบังคับจำหน่ายทอดตลาด ตามพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๖ แต่ไม่มีผู้สนใจซื้อ โจทก์จึงรับโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินและสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวมาเป็นของโจทก์ โจทก์ได้แจ้งให้จำเลยทราบถึงการเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง และขอให้จำเลยขนย้ายทรัพย์สินพร้อมบริวารออกไปจากที่ดินและสิ่งปลูกสร้างดังกล่าว แต่จำเลยเพิกเฉย โจทก์จึงมีหนังสือบอกกล่าวไปยังจำเลยเพื่อให้ดำเนินการให้เรียบร้อยภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือบอกกล่าว เมื่อครบกำหนดจำเลยยังคงเพิกเฉย จึงถือว่าการกระทำของจำเลยเป็นการจงใจละเมิดต่อโจทก์ ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย จึงขอให้ศาลพิพากษาให้จำเลยขนย้ายทรัพย์สินและบริวารออกไปจากที่ดินในสภาพเรียบร้อย และรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายอันเกิดจากการขาดประโยชน์จากการใช้ที่ดินและสิ่งปลูกสร้างดังกล่าว

จำเลยยื่นคำให้การปฏิเสธฟ้องโจทก์ สรุปได้ว่า โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยในคดีนี้ เนื่องจากเอกสารมอบอำนาจของโจทก์เป็นเอกสารที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย นอกจากนี้โจทก์ไม่ใช่เจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินและสิ่งปลูกสร้างบนที่ดินมีโฉนด ๓ แปลง ตามฟ้อง เนื่องจากการได้มาในกรรมสิทธิ์ที่ดินที่พิพาทไม่เป็นไปตามกฎหมาย เพราะไม่ปฏิบัติตามพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ มาตรา ๗๖ และมาตรา ๗๗ อีกทั้ง จำเลยไม่ได้กระทำละเมิดต่อโจทก์ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ และค่าเสียหายที่โจทก์เรียกร้องก็เป็นค่าเสียหายที่สูง ประกอบกับทรัพย์สินพิพาทในคดีนี้ยังเป็นคดีความต่อศาลจังหวัดสมุทรสาคร ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๕๓๘/๒๕๔๓ หมายเลขแดงที่ ๗๑๐/๒๕๔๖ จึงขอให้ศาลพิจารณาคดีพิพากษายกฟ้องโจทก์

ต่อมาจำเลยยื่นคำร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย สรุปได้ว่า บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ มีผลผูกพัน รัฐสภา คณะรัฐมนตรี ในการตรากฎหมาย การบังคับใช้กฎหมาย และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้บัญญัติเรื่องของการได้มาหรือการโอนกรรมสิทธิ์ในอสังหาริมทรัพย์ การจำหน่าย

- ๓ -

หรือการบังคับจำหน่าย และการขายทอดตลาดทรัพย์สินไว้เป็นการเฉพาะอยู่แล้ว นอกจากนี้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔๑ บัญญัติว่า “สิทธิของบุคคลในทรัพย์สินย่อมได้รับความคุ้มครอง ขอบเขตแห่งสิทธิและการจำกัดสิทธิเช่นว่านี้ย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ” การที่โจทก์โอนสิทธิของจำเลยระหว่างธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) กับโจทก์ โดยทราบว่าเป็นธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) ได้ฟ้องจำเลยกับพวกต่อศาลจังหวัดสมุทรสาครเป็นคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๕๓๘/๒๕๔๓ หมายเลขแดงที่ ๑๑๐/๒๕๔๖ และคดีดังกล่าวยังอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ แต่โจทก์กลับสวมสิทธิบังคับคดี ฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ รวมทั้งบังคับจำหน่าย ขายทอดตลาด และโอนกรรมสิทธิ์ในที่ดินดังกล่าวตามพระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๑๔ และมาตรา ๑๖ โดยมีได้นำประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับในการบังคับจำหน่าย และมีได้ดำเนินการต่าง ๆ ผ่านกระบวนการทางศาลยุติธรรม อันเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของจำเลย และเป็นการจำกัดอำนาจของศาล อีกทั้งพระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๘ ที่บัญญัติให้ บสท. ลงโฆษณารายการหรือรายละเอียดที่เป็นสาระสำคัญในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์และในหนังสือพิมพ์รายวันที่แพร่หลายอย่างน้อยหนึ่งฉบับ เป็นเวลาติดต่อกันไม่น้อยกว่าสามวัน หรือจะบอกกล่าวเป็นหนังสือไปยังลูกหนี้แต่ละรายก็ได้ ก่อนที่จะมีการโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพใดให้แก่ บสท. และให้ถือว่าเป็นการบอกกล่าวการโอนตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์แล้ว ซึ่งโจทก์ก็มีได้ดำเนินการประกาศโฆษณา หรือมีหนังสือบอกกล่าวการโอนใด ๆ ไปยังจำเลย นอกจากนั้นพระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๑๖ ที่บัญญัติให้การจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน ให้ บสท. ดำเนินการโดยวิธีการขายทอดตลาด แต่ถ้า บสท. เห็นว่าการจำหน่ายโดยวิธีอื่นจะเป็นประโยชน์กับ บสท. และลูกหนี้มากกว่า ก็ให้จำหน่ายโดยวิธีอื่นได้ ซึ่งการได้มาโดยวิธีอื่นของกรรมสิทธิ์ในอสังหาริมทรัพย์นั้น ต้องไม่ใช่การได้มาโดยการบังคับจำหน่ายแล้วขายทอดตลาดตามที่โจทก์กล่าวอ้าง การโอนกรรมสิทธิ์และการจดทะเบียนจำหน่ายระหว่างโจทก์กับจำเลยจึงใช้บังคับไม่ได้ ตกเป็นโมฆะ ดังนั้น จำเลยจึงเห็นว่าบทบัญญัติของพระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๑๔ และ

- ๔ -

มาตรา ๗๖ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๑

โจทก์ยื่นคำร้องคัดค้านว่า โจทก์ได้ดำเนินการตามที่พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ บัญญัติไว้แล้ว การที่โจทก์รับโอนหนี้มาจากเจ้าหนี้เดิมเป็นไปโดยผลของกฎหมายและเป็นการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกัน ดังนั้น พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๖ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๑

ศาลจังหวัดสมุทรสาครเห็นว่า ข้อโต้แย้งของจำเลยเป็นกรณีตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ ทั้งยังไม่ปรากฏว่ามีคำพิพากษาของศาลรัฐธรรมนูญในประเด็นดังกล่าว จึงส่งให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยต่อไป

สำนักงานศาลยุติธรรมได้มีหนังสือ ที่ ศย ๐๑๖/๕๔๓๒๖ ลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๑ ส่งคำร้องของผู้ร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง

ตุลาการประจำคดีตรวจคำร้องแล้วมีคำสั่งรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ และข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๑๗ (๑๓) ข้อ ๒๕ และข้อ ๒๗

คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ สำนักงานศาลยุติธรรมได้มีหนังสือ ที่ ศย ๐๑๖/๕๖๔๕๘ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๓ แจ้งว่า เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๓ ศาลจังหวัดสมุทรสาคร ได้นัดพร้อมในคดีแพ่ง หมายเลขคำที่ ๑๖๑๓/๒๕๕๐ และในวันดังกล่าว ทนายโจทก์ยื่นคำร้องขอถอนฟ้องจำเลยทั้งสอง และศาลอนุญาตให้โจทก์ถอนฟ้องจำเลยทั้งสองแล้ว

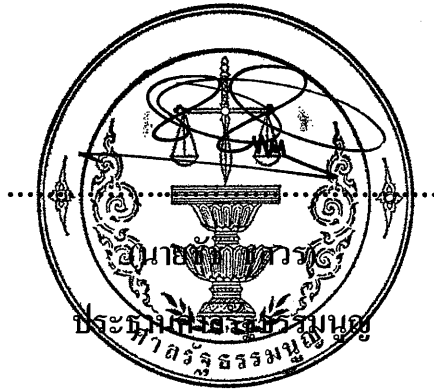
ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อทนายโจทก์ยื่นคำร้องขอถอนฟ้องจำเลยทั้งสอง และศาลจังหวัดสมุทรสาครอนุญาตให้โจทก์ถอนฟ้องจำเลยทั้งสองแล้ว การพิจารณาคำร้องของผู้ร้องจึงไม่เป็นประโยชน์แก่คดีอีกต่อไป กรณีเป็นไปตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วย

- ๕ -

วิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๓ วรรคหนึ่ง ซึ่งกำหนดว่า “คำร้องที่ได้ยื่นต่อศาล ก่อนที่ศาลมีคำวินิจฉัยหรือมีคำสั่ง ถ้าผู้ร้องตาย หรือมีการขอถอนคำร้อง หรือศาลเห็นว่าไม่เป็นประโยชน์ แก่คดี ศาลอาจพิจารณาสั่งจำหน่ายคำร่อนั้นก็ได้”

อาศัยเหตุผลดังกล่าว ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งให้จำหน่ายคำร้องตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๓ วรรคหนึ่ง

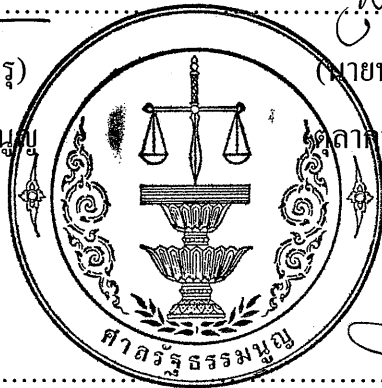
(คำสั่งที่ ๒/๒๕๕๔)

(นายเจริญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเจริญ อินทจาร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเฉลิมพล เอกอรุ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนุรักษ์ มาประณีต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวสันต์ สร้อยพิสุทธิ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมন্ত্রী)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ